

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: nezl. D. M., nar.
bytem
zastoupeného zákonnou zástupkyní J. V., nar.,
bytem
právně zastoupeného Mgr. Ľudovítem Pavelou, advokátem
se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1

proti

žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend ze dne 24. 7. 2015, č. j. MHMP-1324679/2015/ODA-O4/Go

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 24. 7. 2015, č. j. MHMP-1324679/2015/ODA-O4/Go se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12.228 Kč** ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ľudovíta Pavely, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend ze dne 24. 7. 2015, č. j. MHMP-1324679/2015/ODA-O4/Go (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 11, odboru správy majetku (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 17. 4. 2015, zn. MCP11/15/013217/OSM/Šir, sp. zn. S-MCP11/15/008088 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zrušil vyhrazené parkovací místo na komunikaci H. pro osobní vozidlo žalobce, jakožto osoby těžce tělesně postižené, registrační značky X.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný rekapituloval dosavadní průběh správního řízení, důvody prvostupňového rozhodnutí a odvolací námitky. Žalovaný poté uvedl, že ze správního spisu vyplynulo, že vyhrazené parkovací stání není zcela využíváno a s ohledem na problematickou dopravní situaci v dané lokalitě, kde je kritický nedostatek parkovacích míst, musí příslušný silniční správní úřad brát na zřetel i zájmy ostatních účastníků silničního provozu. Žalovaný měl za to, že kdyby příslušný silniční správní úřad dříve věděl o využívání placeného stání na hlídaném parkovišti, vyhrazené parkovací místo by nepovolil kvůli nesplnění podmínek pro jeho zřízení. Vzhledem k nemožnosti ostatních účastníků provozu zaparkovat své vozidlo v místě, kde bydlí, měl žalovaný nevyužívání vyhrazeného parkovacího stání za nepatřičné. Žalovaný byl toho názoru, že alternativní řešení, které navrhl správní orgán I. stupně, spočívající v udělení výjimky pro vjezd k zadnímu bezbariérovému vchodu, bylo schopno uspokojit potřeby žalobce a bylo tak nejvhodnějším řešením. Správní orgán I. stupně nemohl podle názoru žalovaného ve veřejném zájmu tolerovat nevyužívání parkovacího místa. Žalovaný uzavřel, že vznesené odvolací námitky byly nepřesné, zavádějící a účelově vyvolané, že správní orgán I. stupně pečlivě zjistil skutečný stav věci v souladu se zásadami zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) a že neshledal nedostatky v řízení, pro které by bylo třeba zrušit prvostupňové rozhodnutí.

III. Žaloba

3. Žalobce uvedl, že je těžce zdravotně postižen s diagnózou dětského autismu při středně těžké mentální retardaci, přičemž tato diagnóza je spojena s hyperaktivitou, poruchami orientace, zejm. mimo domácí prostředí, úzkostnými a panickými reakcemi a projevy agresivity, je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III – těžká závislost ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v rozhodném znění, má nárok na příspěvek na péči k zajištění pomoci a je držitelem průkazu ZTP/P. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutím ze dne 2. 12. 2013 mu správní orgán I. stupně povolil zřízení a užívání vyhrazeného parkovacího stání na dobu od 1. 2. 2014 do 30. 4. 2016. Žalobce zdůraznil, že vzhledem k jeho postižení a zdravotním a bezpečnostním rizikům je zásadní dodržení pravidelnosti v tom, v jakém místě parkuje, a snížení vzdálenosti, kterou musí urazit od vozidla k bydlíšti. Žalobce uvedl, že vzhledem k několika případům vykradení a poškození bylo vozidlo v nočních hodinách parkováno na hlídaném parkovišti poblíž bydlíště bývalé pomocné asistentky žalobce a od druhé

poloviny roku 2013 buď na vyhrazeném parkovacím stání či v místě bydliště pomocné asistentky žalobce, a to i po povolení vyhrazeného parkovacího stání.

4. Žalobce popsal, že dne 19. 2. 2015 obdržel oznámení o zahájení řízení a výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a že se matka žalobce následující úřední den dostavila ke správnímu orgánu I. stupně, kde ji odpovědná úřednice neumožnila seznámit se s podklady, odmítla s ní jednat a sepsat protokol o ústním podání, a to bez uvedení důvodu. Žalobce tvrdil, že jeho matka získala pouze informaci, že důvodem zrušení vyhrazeného parkovacího stání má být jeho nedostatečné využívání, a proto seznámila úřednici se způsobem jeho využívání; úřednice matku žalobce následně vyzvala k sepsání relevantních skutečností ve třech větech a na výhradu, že to nelze, úřednice uvedla, že: „*stejně, ať napíše cokoli, tak jí bude parkovací místo zrušeno.*“ Důkazní nouzi v důsledku absence protokolu nelze podle žalobce posuzovat k tíži žalobce, protože sepsání protokolu je zákonnou povinností každého správního úřadu. Žalobce pokračoval, že jeho matka následně zaslala písemné vyjádření do datové schránky správního orgánu I. stupně a že dne 9. 3. 2015 na soukromý e-mail obdržela výzvu, aby se v případě zájmu dostavila ke správnímu orgánu I. stupně k vyjádření ohledně náhradního opatření, s upozorněním, že pokud nepotvrdí přijetí e-mailu, budou jí oznámení a výzva zaslány poštou. Poštou však žádnou písemnost neobdržela a správní orgán I. stupně tedy postupoval při doručování nezákonně. Dne 29. 4. 2015 žalobce obdržel prvostupňové rozhodnutí, aniž by předem věděl, k jakému datu chce správní orgán I. stupně rozhodnutí vydat, čímž došlo k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a k porušení práv vyplývajících z ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“). Žalobce doplnil, že mu v prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně navrhl nevyhovující alternativní řešení, které vedlo k defektu pneumatiky vozidla, a že faktické zrušení vyhrazeného parkovacího stání vedlo ke vzniku psychické újmy na straně žalobce.

5. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí byla nezákonná, protože správní orgán I. stupně **a)** neumožnil žalobci seznámit se s podklady avizovanými v oznámení o zahájení řízení, **b)** odmítl sepsat protokol o jednání a ústním podání matky žalobce u správního orgánu I. stupně dne 23. 2. 2015 a odňal tak žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, způsobu jejich zjištění a navrhnout doplnění, **c)** nedal žalobci vědět, k jakému datu hodlá vydat rozhodnutí ve věci, ač mu to zákon ukládá a došlo tak k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny a **d)** nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, neboť od počátku presumoval výsledek řízení, ačkoliv nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, neboť neprovedl vlastní šetření, neumožnil žalobci předkládat důkazy a argumenty, čímž rovněž porušil ustanovení § 50 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.

6. Podle názoru žalobce správní orgán I. stupně porušil zásadu nestranného a objektivního postupu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, protože **a)** neumožnil žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a způsobu jejich zjištění a **b)** nepostupoval s řádnou pečlivostí a s ohledem na individuální okolnosti případu, protože nezjistil ani typ zdravotního postižení žalobce a nezjistil tak individuální potřeby žalobce, které nespočívají pouze v bezbariérovém přístupu k bydlišti. Žalobce dále namítl, že jsou obě rozhodnutí v rozporu se zákonem č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*antidiskriminační zákon*“), a to konkrétně požadavky ustanovení § 3 odst. 2 a 3

antidiskriminačního zákona, protože správní orgány nedostatečně zhodnotily povahu poškození žalobce a míru užitečnosti či přijatelnosti alternativního řešení.

7. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami ohledně (i) odmítnutí sepsání protokolu o jednání a ústním podání, (ii) pochybení správního orgánu I. stupně při doručování, (iii) specifických potřeb žalobce vzhledem k jeho zdravotnímu pojištění, (iv) neporušení podmínek nutných pro udělení povolení pro užívání vyhrazeného parkovacího stání ze strany žalobce. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný nepřípustně dezinterpretoval a nepochopil odvolací námitky. Žalovaný podle žalobce uzavřel, že odvolací námitky jsou nepřesné, zavádějící a účelově vyvolané, aniž by uvedl, které to jsou a v čem přesně tyto vady spočívají. Žalobce rovněž odmítl závěr žalovaného, že byl skutečný stav věci zjištěn v souladu se zásadami správního řádu, protože správní orgán I. stupně nereflektoval ani typ zdravotního poškození žalobce.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ke zrušení vyhrazeného parkovacího stání došlo z důvodu nevyužívání a na základě stížností občanů bydlících v místě. Městská policie podle žalovaného zjistila, že v období od 20. 1. 2015 do 4. 2. 2015 se po 22. hodině vozidlo na vyhrazeném parkovacím stání nenacházelo ani jednou. Matka žalobce podle žalovaného uvedla, že vyhrazené parkovací stání nevyužívá k parkování, ale jen pro občasné zastavení vozidla pro nastoupení a vystoupení syna a následně kvůli ochraně vozidla před poškozováním parkuje na hlídaném parkovišti. Žalovaný doplnil, že správní orgán I. stupně nabídl žalobce alternativní řešení v podobě udělení výjimky k vjezdu k zadnímu bezbariérovému vchodu panelového domu, kde žalobce s matkou bydlí. S tím však podle žalovaného matka žalobce nesouhlasila kvůli problémům při manipulaci s vozidlem a střetu s dětmi, které si v této lokalitě hrají. Vyhrazené parkovací stání je podle žalovaného využíváno celodenně podle režimu nezletilého syna, přiváží jej ošetřovatelka a ponechává vozidlo na vyhrazeném stání a v zájmu bezpečnosti parkuje vozidlo v noci na hlídané parkoviště.

9. Žalovaný poukázal na to, že zahájení řízení bylo matce žalobce oznámeno přípisem ze dne 9. 2. 2015 a zároveň jí byla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů od doručení oznámení. Matka žalobce na to reagovala písemným sdělením ze dne 3. 3. 2014 (pozn. městského soudu - správně zřejmě 2015). Výzvou ze dne 9. 3. 2015 prostřednictvím elektronické pošty byla matka žalobce opět informována o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Rovněž o tom byla informována doporučeným dopisem ze dne 10. 3. 2015, který si na poště nevyzvedla. V odvolání matka žalobce podle žalovaného uvedla, že jí byla výzva doručena úspěšně. Podle žalovaného tak byly požadavky ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dodrženy. Žalovaný měl za to, že správní orgán I. stupně vyvinul maximální snahu vyhovět požadavkům žalobce a jeho matky, jakož i ostatních občanů.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o

věci bez jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí tak městský soud zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

11. Městský soud se ze systematických důvodů nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že žalovaný nevypořádal odvolací námitky žalobce, přičemž shledal tuto námitku důvodnou.

12. K požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a k vymezení vady nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. existuje bohatá judikatura správních soudů. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, čj. 31 Ca 39/2005 - 70, č. 1282/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz, vyplývá, že „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [...]“. Městský soud poukazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2014, č. j. 4 As 19/2014 - 35, v němž Nejvyšší správní soud shrnul svoji konstantní judikaturu k nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů takto: „Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, z jakého důvodu považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53, případně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109; obdobně též rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23).“

13. Městský se tedy zaměřil na porovnání uplatněných odvolacích námitek a jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí.

14. Ze správního spisu přitom městský soud zjistil, že žalobce podal prostřednictvím právního zástupce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání ze dne 14. 5. 2015. V odvolání žalobce uplatnil proti prvostupňovému rozhodnutí celou řadu námitek. Žalobce zejm. tvrdil, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, že mu v průběhu správního řízení nebylo řádně doručováno, že s matkou žalobce nebyl sepsán protokol o ústním jednání a o podání, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav (nebyl zohledněn typ jeho zdravotního postižení, vyjádření matky žalobce byla dezinterpretována, nebyl zohledněn důvod pro parkování vozidla na hlídaném parkovišti, nebyl zjištěn reálný rozsah užívání vyhrazeného parkovacího stání atd.), že navržené alternativní řešení není vhodné a že věc nebyla správně právně kvalifikována, neboť žalobce neporušil žádnou z podmínek vymezených v rozhodnutí o povolení zřízení a užívání vyhrazeného parkovacího stání. Uplatněné odvolací námitky žalobce doložil řadou důkazních návrhů, a to jednak listinami a jednak návrhy na provedení výpovědí. Z formálního hlediska mělo odvolání přes 12 stran textu.

15. Žalovaný měl tyto námitky vypořádat v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V něm žalovaný nejprve rekapituloval průběh řízení před správním orgánem I. stupně a obsah prvostupňového rozhodnutí. Následně žalovaný shrnul obsah odvolání, přičemž již z tohoto shrnutí zřetelně vyplývá selektivní přístup žalovaného k odvolacím námitkám,

protože již ve shrnutí žalovaný většinu odvolacích námitek opomněl a jiné nad přiměřenou míru zjednodušil či nezachytil jejich smysl. Konkrétně žalovaný uvedl, že v odvolání „je zaujímán negativní postoj vůči celému obsahu napadeného rozhodnutí, jak z hlediska práv účastnice řízení, tak z hlediska práv jejího postiženého syna. Nabízené náhradní řešení parkovacího stání ze strany účastnice řízení, je shledáno z dopravních důvodů, jako nevhodné s ohledem na manipulaci s vozidlem, protože v tomto místě vzniká bezpečnostní riziko střetu s dětmi, které si zde hrají. V dalším je využívána argumentace o posouzení povahy zdravotního stavu syna účastnice řízení, který trpí mentální poruchou, z čehož vyplývá jeho neschopnost posoudit, zda je nové stání bezbariérové nebo nikoliv. Vyhrazené parkovací místo je využíváno celodenně, podle každodenního režimu nezletilého syna, kam jej přiváží ošetřovatelka a ponechává vozidlo na vyhrazeném stání. Je také využíváno i hlídané parkoviště s ohledem na bezpečnostní situaci. V závěru odvolání je požadováno, aby parkovací místo bylo zachováno.“

16. V následujících odstavcích napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 a odst. 6 písm. c) bodu 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) je vyhrazené parkovací místo zvláštním užíváním komunikace, k němuž je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu. Žalovaný dále poukázal na to, že dle správního spisu není vyhrazené parkovací stání zcela využíváno, že je třeba brát zřetel i na ostatní účastníky silničního provozu s ohledem na problematickou dopravní situaci v dané lokalitě, kde je kritický nedostatek parkovacích míst, a že kdyby silniční správní úřad věděl o využívání placeného stání na hlídaném parkovišti, nepovolil by vyhrazené parkovací místo pro nesplnění podmínek pro jeho zřízení. Žalovaný doplnil, že vzhledem k ostatním účastníkům provozu, kteří nemohou v místě bydliště zaparkovat své vozidlo, je nevyužívání vyhrazeného parkovacího místa věcí nepatřičnou, a upozornil na to, že správní orgán I. stupně navrhl alternativní řešení, které je podle názoru žalovaného schopno uspokojit potřeby žalobce. Následně žalovaný uvedl, že: „[ú]častnice řízení sice namítá, že v těchto místech [pozn. městského soudu – myšleno v místech alternativního řešení] je velmi náročná manipulace s vozidlem, kterou však není možno ze strany správního orgánu objektivně posoudit. Správním orgánem nabízené náhradní opatření, považuje odvolací orgán ve věci jako nejvhodnější řešení. Jelikož správní orgán musí jednat ve veřejném zájmu, kam též patří i povolování vyhrazeným parkovacím stáním a současně dbát na dopravní situaci v souladu s obslužností konkrétního území, tak nemůže tolerovat nevyužívání parkovacího místa. Odvolací orgán konstatuje, že v odvolání přednesené námitky jsou nepřesné, zavádějící a účelově vyvolané. Skutečný stav věci byl správním orgánem pečlivě zjištěn ve smyslu zásad zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přičemž odvolací orgán ve věci neshledal nedostatky v řízení, které by zapříčinily zrušení napadeného rozhodnutí.“

17. Z porovnání uplatněných odvolacích námitek s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný vůbec nevypořádal odvolací námitky procesního charakteru (ohledně seznámení s podklady, doručování a odmítnutí sepsu protokolu) a námitky ohledně právní kvalifikace věci. Na námitky ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu žalovaný reagoval pouze obecným a prázdným tvrzením, že skutečný stav věci byl pečlivě zjištěn. Na námitku ohledně nevhodnosti navrženého alternativní řešení žalovaný taktéž reagoval obecným a prázdným tvrzením, že jde o nejvhodnější řešení se současným poukazem na veřejný zájem a nemožnost tolerovat nevyužívání parkovacího místa. Žalovaný se taktéž nijak nevypořádal s důkazními návrhy z odvolání; důkazní návrhy neodmítl, nepřihlédl k nim, ani nevysvětlil, proč případně nebyly pro věc relevantní. Závěr žalovaného o tom, že odvolací námitky žalobce byly nepřesné, zavádějící

a účelově vyvolané, pak nelze podle názoru městského soudu považovat za řádné vypořádání odvolacích námitek, když není patrné, které námitky měly být nepřesné, zavádějící či účelové a z jakého důvodu a jaký vliv to mělo na přezkum prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného.

18. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že se žalovaný odvoláním žalobce ve skutečnosti vůbec nezabýval a pouze bez dalšího přejal názor a závěry správního orgánu I. stupně vyjádřené v prvostupňovém rozhodnutí. Podpůrně lze podle názoru městského soudu poukázat i na formální hledisko – indikátorem nedostatečného vypořádání odvolacích námitek je v tomto případě už značný nepoměr mezi rozsahem odvolání (12 stran) a napadeného rozhodnutí o tomto odvolání (3 strany).

19. Za naprosto zásadní nedostatek stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v posuzované věci pak městský soud považuje nevyřízení odvolací námítky ohledně nesprávné právní kvalifikace věci, resp. hmotněprávního posouzení věci. Žalobce v odvolání poukazoval na to, že správní orgán I. stupně „[...] *ve svém odůvodnění rozhodnutí o zrušení vyhrazeného parkovacího místa tvrdí, že má právo neprodloužit či přezkoumat udělené povolení v případě, že bylo zjištěno, že uživatel toto vyhrazené parkovací místo užíval nedostatečně či v rozporu s podmínkami, a [správní orgán I. stupně] je oprávněn kontrolovat trvalost užívání vyhrazeného parkovacího místa. Účastník řízení je toho názoru, že žádnou z podmínek pro udělení těchto vyhrazených míst neporušil a nevidí důvod pro přezkum a následné zrušení přiděleného parkovacího místa za situace, kdy k užívání parkovacího místa v rozporu s podmínkami, nedošlo. Podmínka nedostatečnosti, kterou [správní orgán I. stupně] uvádí, není uvedena v rozhodnutí o udělení parkovacího místa, a tudíž její případné porušení není důvodem přezkumu a zrušení přidělení parkovacího místa.*“ (str. 11-12 odvolání). Smysl citované námítky žalobce plně vyjde najevo, pokud je zasazena např. do kontextu ustanovení § 25 odst. 3 věty první zákona o pozemních komunikacích, podle kterého platí, že: „[p]orušuje-li právnická nebo fyzická osoba podmínky stanovené v rozhodnutí o vydání povolení, silniční správní úřad rozhodne o odnětí povolení.“ V napadeném, jakož i v prvostupňovém rozhodnutí však chybí jakákoliv zmínka o tom, jakým hmotněprávním ustanovením se správní orgány při odnětí vyhrazeného místa řídily (odkaz na toto ustanovení není ani v záhlaví prvostupňového rozhodnutí), jak pod něj podřadily zjištěný skutkový stav věci a jaké závěry z toho vyvodily. Tato úvaha přitom z podstaty věci musí tvořit samotné jádro jakéhokoli správního rozhodnutí, protože pokud taková úvaha v odůvodnění správního rozhodnutí chybí, nemůže být jeho adresátům zřejmé, zda vůbec bylo rozhodováno na základě zákona či zda je rozhodnutí projevem libovůle mimo rámec právního řádu.

20. S ohledem na zásadní vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, která spočívá jednak v nevyřízení odvolacích námitek a jednak v absenci hmotněprávního posouzení věci, přistoupil městský soud k tomu, že napadené rozhodnutí bez dalšího zrušil.

21. Městský soud dále zvažoval, zda je možné zabývat se v tomto rozsudku i ostatními žalobními body, přičemž shledal, že tomu tak není. Vzhledem k úplné absenci vypořádání odvolacích námitek v napadeném rozhodnutí městský soud nemohl vůbec přezkoumat zákonnost úvah žalovaného odvolacího správního orgánu, neboť tyto úvahy nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistit. To se týká všech žalobních bodů rekapitulovaných v odst. 5 a 6 tohoto rozsudku. Pokud jde o žalobní body, kterými žalobce ve skutečnosti namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci či jeho nedostatečné

zohlednění, tj. napadá závěry ohledně skutkového stavu věci (žalobní body uvedené v odst. 5 pod bodem d) a v odst. 6 pod bodem b) tohoto rozsudku), je třeba poukázat na to, že z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, podle kterého ustanovení bylo žalobci vyhrazené místo odňato. Vzhledem k absenci hmotněprávního posouzení věci ze strany správních orgánů poté nemohl městský soud posoudit, jaký rozsah skutkových zjištění by byl v posuzované věci nezbytný pro soulad obou rozhodnutí správních orgánů s požadavky uvedenými v §§ 2 a 3 správního řádu, a proto se nemohl těmito žalobními body zabývat.

22. Pokud jde o žalobní bod ohledně rozporu napadeného a prvostupňového rozhodnutí s ustanoveními § 3 odst. 2, 3 antidiskriminačního zákona, lze se s touto námitkou obecně ztotožnit v tom, že v odůvodnění obou rozhodnutí chybí výslovné posouzení věci z hlediska kritérií uvedených v těchto ustanoveních. Podstata této žalobcovy námitky však směřuje do posouzení přijatelnosti a vhodnosti alternativního řešení, které žalobci navrhl správní orgán I. stupně, zvláště ve srovnání se zachováním vyhrazeného parkovacího stání. Z logiky věci však takové posouzení připadá v úvahu až v okamžiku, kdy bude postaveno najisto, zda zákon připouští odnětí povoleného vyhrazeného parkovacího stání, což se dosud nestalo. Zabývat se tedy posouzením napadeného rozhodnutí z hlediska antidiskriminačního zákona by tedy bylo nyní předčasné a městský soud by tím fakticky nahrazoval činnost správních orgánů.

23. Závěrem městský soud pro úplnost uvádí, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Pokud jde o žalobcem tvrzenou dezinterpretaci a nepochopení odvolací námitky ohledně nevhodnosti alternativního řešení, uvádí městský soud, že nepřesná či zavádějící rekapitulace odvolací námitky sama o sobě nemůže být vadou vedoucí ke zrušení napadeného rozhodnutí, pokud by žalovaný odvolací námitky v odůvodnění odvolacího rozhodnutí obsahově vypořádal. To se však nestalo. Ohledně tvrzené nesrozumitelnosti závěru žalovaného, že: „[s]kutkový stav věci byl správním orgánem pečlivě zjištěn ve smyslu zásad zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přičemž odvolací orgán neshledal nedostatky v řízení [...]“, městský soud uvádí, že tento závěr sám o sobě není nesrozumitelný, tj. lze z něj pochopit, co chtěl žalovaný vyjádřit; jde však o prosté konstatování, postrádající jakékoliv odůvodnění, a městský soud jej tedy taktéž shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu důvodnou, a proto zrušil napadené rozhodnutí pro vady podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Věc proto podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

25. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaný bude jednak zabývat řádným posouzením odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a jednak bude muset doplnit hmotněprávní posouzení věci, zejm. zodpovědět otázku, podle jakého právního předpisu a za jakých zákonných podmínek lze žalobci odejmout povolení ke zřízení a užívání vyhrazeného parkovacího stání a zda jsou naplněny.

26. Pro úplnost městský soud upozorňuje na to, že povolení ke zřízení a užívání vyhrazeného parkovacího stání bylo žalobci uděleno rozhodnutím Úřadu městské části

Praha 11, odboru správy majetku ze dne 2. 12. 2013, zn. MCP11/13/069854/OSM/Šir na dobu určitou do 30. 4. 2016. Jakýmkoliv úvahám v dalším řízení tak musí předcházet posouzení, zda v současnosti nadále existuje důvod vést řízení o odnětí (či zrušení) předmětného povolení žalobce ke zřízení a užívání vyhrazeného parkovacího stání.

27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

28. Náhradu nákladů řízení představuje pro žalobce soudní poplatek ve výši **3.000 Kč** za žalobu a ve výši **1.000 Kč** za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a dále žalobci náleží náhrada za odměnu zástupce za právní služby a jeho hotové výdaje. Městský soud přiznal žalobci náhradu za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé) - po 3.100 Kč vše podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mimosmluvní odměna tak celkově činí **6.200 Kč** (2 x 3.100 Kč). Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši **600 Kč** za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % - **1.428 Kč**. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí **12.228 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. září 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu